

veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini - 1 leu

Toamnă aurie...

DIN SUMAR:

- *Kilowații-ora nucleari*
- *Jocul naturii și al întâmplării*
- *Liniile amăgitoare*
- *Centura noastră lucitoare*
- *Originea oceanelor și a atmosferei...*
- *Maigret și cei patru*
- *Pagina de umor*

Pe apă sau pe zăpadă, „A-3”, un nou vehicul realizat de un colectiv condus de acad. A. N. Tupolev, poate dezvolta o viteză de până la 70 km. pe oră.

CE SE DISCUTĂ

Kilowații-oră nucleari

Între 6 și 16 septembrie s-au întrunit la Geneva, pentru a patra oară, peste 4000 de cercetători și ingineri participanți la conferința organizată de O.N.U. în legătură cu Utilizarea energiei atomice în scopuri pașnice. Celelalte trei conferințe au avut loc în 1955, 1958 și 1964. Importanța lor este evidentă din moment ce ele s-au ocupat de problema atomică sub aspectul producției de energie. Iar, despre această energie nouă se spune că va fi cea a secolului XXI și că va înlocui energia termică fosilă.

Încă din 1942, când a fost construită prima pilă atomică, specialiștii știau că uraniul și thoriul, ultimele și cele mai grele elemente din clasificarea lui Mendeleev, constituie o sursă prodigioasă de energie. Au mai trecut însă peste zece ani până la intrarea în funcțiune a primei centrale nucleare, cea de la Kaluga, care a livrat kilowații-oră pentru o rețea.

Apoi în august 1955, O.N.U. a organizat prima conferință la care specialiștii au fost chemați să-și confrunte cunoștințele. Cele 1.200 de documente prezentate în curs de două săptămâni au pus în evidență un punct de vedere cu totul nou în știința atomică, iar expoziția industriilor lansate în această specialitate a demonstrat că pentru omenire începe o nouă eră. Trebuie să amintim însă, că păreriile unor economiști antrenati atunci în discuție au fost parțial greșite, întrucât au subțimțat resursele zise „convenționale” de energie, îndeosebi zăcămintele de cărbuni și țitei. Pe de altă parte, previziunile tehnicienilor în legătură cu producția și costul energiei nucleare au fost mult prea optimiste. În mai puțin de doi ani s-a văzut că datele prezentate trebuiau revizuite și adaptate realității.

...ualitate
 alitatea actualit
 rea actualitatea ac
 actualitatea actualitate
 itatea actualitatea actual
 actualitatea actualitatea
 alitatea actualitatea actualit
 actualitatea actualitatea
 alitatea actualitatea actualit

La conferința următoare, numărul comunicărilor a fost și mai mare, dovedind importanța acordată acestui domeniu. În afară de tehnologia pililor atomice a fost discutată energia „H”, adică energia termonucleară controlată. Președintele conferinței, atomistul indian Homi Bhabha — care și-a găsit moartea cîțiva ani mai tîrziu împreună cu toți pasagerii și echipajul unui avion care s-a ciocnit de Mont Blanc — a moderat din nou optimismul exagerat al unor specialiști arătînd că vor mai trece cel puțin 20 de ani pînă la găsirea unei soluții practice pentru fuziunea atomilor grei. Aprecierea lui a părut prea severă, căci însemna ca atomul să devină rentabil abia în 1978 (conferința avînd loc în 1958). Acum, cînd nu ne mai despart decît 7 ani de acest termen, specialiștii recunosc că nu au realizat încă progresul decisiv pe care sperau să-l obțină în această direcție.

La a treia conferință o serie de reactoare nucleare puternice funcționau de destul timp pentru ca să se poată stabili care procedeu era mai bun și, conform indicațiilor O.N.U., să se recomande adoptarea lui. Din păcate, specialiștii nu s-au pus de acord. Pe de altă parte, ei au anunțat că peste cel mult 2-3 ani energia nucleară va putea intra în competiție cu energia provenită din combustibilii convenționali. Dar kilowatul-oră nuclear nu a putut coborî pînă la nivelul kilowatului-oră produs de combustibilii fosili.

Abia acum, o dată cu intrarea într-un nou deceniu, situația s-a schimbat. Centralele atomo-electrice pe bază de uraniu îmbogățit sînt încă scumpe, dar durata lor de funcționare, apreciată la 30 de ani, le face rentabile. Între 1975—1980 electricitatea nucleară se va ieftini. În plus, centralele nu sînt poluante, căci deșeurile radioactive pot fi neutralizate.

O altă problemă a ordinea zilei este forma viitoare a energiei atomice, avînd în vedere progresele realizate în tehnologia ei. Energia „H” fiind încă în fașă, pînă în anul 2 000 va domni probabil tot fisiunea atomică, dar într-o variantă nouă, de mare viitor: generatoarele cu neutroni lenți sau rapizi, care vor folosi drept combustibil thoriul și respectiv uraniul. Ambele au marele avantaj că dau o „cenușă” care, la rîndul ei, servește drept combustibil, căci este constituită tot din izotopi radioactivi. În 50 de ani aceste supergeneratoare pot economisi un milion de tone de uraniu, care echivalează cu trei miliarde de tone de cărbune. În același timp, se crede că pînă în 1985 prețul unui kilowat-oră va scădea probabil de circa zece ori.

În toată lumea funcționează acum șapte generatoare cu neutroni rapizi: trei în S.U.A., două în U.R.S.S. și cîte unul în Franța și Anglia. În U.R.S.S. se află însă în construcție alte două, cu peste 1 000 megawați putere instalată.

INDUSTRIA EXTRACTIVĂ

Călcînd pe aur...

În ultimii cinci ani serviciul geologic al U.R.S.S. a prospectat și dat în funcțiune peste 200 de filoane aurifere. Printre ele, zona auriferă Muruntau din Uzbekistan strălucește, însă, de departe cel mai puternic, dacă ne putem exprima așa. Și se pare că o putem face, după lectura unui reportaj apărut într-un număr recent din „Ogoniok”. Căci iată ce relatează autorul său:

„Mașina noastră gonește pe minereu de aur. Gonim așa, un sfert de oră, douăzeci de minute. În dreapta și în stînga noastră excavatoarele înșfac uriașe cupe de nisip și blocuri de cuarț, pe care le descarcă apoi în benele basculantelor.

Prin fereastra căsuței dispeceratului poate fi cuprinsă întreaga panoramă a acestui crater săpat de om în trupul planetei noastre. Nesfîrșite caravane de autocamioane se înșiruie la intrarea carierei unde, pe un soclu, se înalță un bloc de cuarț de două tone cu vine de aur”.

Iar mai departe.
 „Morile care înghit și sfarmă minereul, spre a-l transforma în așa-numita turbureală auriferă, ocupă întreaga clădire principală a exploatării. Din mori, lichidul gros și viscos curge în niște tuburi. Nu cunosc nimic din tehnica care permite extragerea aurului din turbureală. Dar specialiștii afirmă că ea este unică în lume și că tocmai aceste tuburi fac ca aurul de la Muruntau să fie cel mai ieftin din U.R.S.S. Evident, nu e vorba de valoarea lui, ci de prețul de cost.

Ceva mai încolo e sectorul producției finite; foarte luminos și pavat cu dale

care strălucește de curățenie. Acolo se înșfășează pentru prima oară privilor aurul pur, așa cum ni-l imaginăm de obicei. La Muruntau el este însă numit „impur”, dat fiind că mai cuprinde încă un procent de 0,5% impurități. Aurul se depune pe plăci de titan. Cînd foaia de aur atinge o grosime de trei milimetri e desprinsă cu cuțitul, făcută sul și trimisă la topit.

Metalul cel mai curat ciocotește în cuptoare. Din acestea e vărsat în tipare. Valurile aurite se lovesc de marginile de fontă și se potolesc. Limbi de flăcări lustruiesc lingourile. Iar după cîteva minute brichetele rezultate sînt duse spre masa de control. Aici sînt cîntărite, marcate, după care, învelite într-o stofă verde, sînt depuse în tezaur.

...Pe fiecare lingou se specifică și greutatea, iar în colțul din dreapta sus se sapă patru cifre: 99,99, indicele de puritate al metalului. Pentru un profan, aceste cifre sînt de-a dreptul fantastice. Un asemenea grad de puritate n-a fost atins încă decît în uzinele de semi-conductoare. La Muruntau se afirmă, însă, că peste cîteva timp pe lingourile standard se vor putea înscris cinci cifre: 99,999”.

TRANSPORTURI

Ni se anunță: avioane de cîteva mii de tone

În publicațiile de specialitate este ventilată tot mai frecvent ideea că într-un viitor apropiat avionul va înlocui trenurile pentru distanțe mari sau autocarele interurbane.

Întrebat de un corespondent al hebdomadarului „Literaturnaia gazeta” ce crede despre această eventualitate, Roberto di Bertini, un constructor de avioane care lucrează în U.R.S.S. din 1923, a răspuns:

— Nu-i exclus. De altfel și astăzi, pe distanțele foarte mari avioanele transportă mai mulți pasageri decît trenurile. În viitor, pe principalele linii aeriene vor fi necesare avioane uriașe.

— Așadar, socotiți că viitorul este al avioanelor uriașe?

— E aproape sigur că vom vedea aparate de 1000 de tone, dacă nu și mai mult. Cred că ele vor zbura cu viteze subsonice. Aș dori, însă, să vă atrag mai ales atenția asupra perfecționării calitative a aparatelor de zbor.

Pînă în anul 2000 și chiar mai încolo se vor construi aparate clasice a căror schemă, este, într-o anumită măsură, suma anvergurii aripilor, fuselajului, motoarelor, trenului de aterizare. Dar chiar din deceniul nostru se va trece și la o altă schemă făcută necesară din următoarea împrejurare: aproape toate avioanele au nevoie de piste de aterizare, aerodromurile nu reprezintă decît o milionime din suprafața globului, iar fără ele avioanele nîr pot nici ateriza, nici decola.

Cu elicopterele lucrurile stau altfel! Decolarea lor este verticală. Palele turnante dau însă naștere la o mare rezistență, ceea ce împiedică elicopterele să se deplaseze departe și repede. Așa se face că, dacă pot decola aproape pretutindeni, au în schimb o mai mică autonomie de zbor decît avioanele. Mă refer, bine înțeles, la elicopterele clasice.

Cum vor putea fi rezolvate atunci aceste contradicții? A fost din nou întrebare di Bertini.

— Prin construirea unor avioane caracterizate printr-o unitate a contrariilor, prin unitatea funcțiilor fuselajului, ampenajului... Am impresia că, cu timpul, trenul de aterizare va fi înlocuit printr-un ecran aerodinamic. Perna de aer care s-ar forma sub acest ecran ar putea permite viitoarelor aparate de zbor să aterizeze în orice loc și să decoleze de oriunde.

Aparatele cu decolare verticală vor duce astfel la o nouă dezvoltare a transporturilor. Ele vor prelua o mare parte din transporturile intercontinentale, realizînd acest lucru cu viteze transsonice sau chiar supersonice. Mai mult, încărcăturile de mare tonaj ar putea fi transportate peste oceane de către avioane-catamaran cu o capacitate de cîteva mii de tone.

INTERVIU

Maigret și cei patru

Georges Simenon este el însuși o enigmă: 209 romane, unul mai captivant ca altul. Ultimul, „Cafeneaua doamnei Callas”, încă nepublicat în U.R.S.S., l-am citit în manuscrisul traducătorului chiar înainte de a pleca în Elveția, unde urmau să fie turnate parte din exteriorul filmului „Tu și eu” al Larisei Șepitko.

După ce ne-am terminat treaba, după ce am vizitat pitoreasca Elveție: lacul Geneva, Palatul Națiunilor, castelul Chillon, cu autograful lordului Byron pe una din coloanele de piatră (se vede că și oamenilor mari le place să se iscălească pe ziduri), după ce am adunat un vitez de impresii, m-am hotărât pe nepută masă: fi fac o vizită lui Georges Simenon!

Pe nepută masă, pentru că, cinstit vorbind, Simenon nu mă invitase. Știa numai că trebuie să vină un mic grup de ziaristi sovietici. Hotărârea am luat-o pe loc: am să mă dau și eu drept ziaristă. Din partea cărei publicații? Bineînțeles, a organului cinematografiei: „Sovetski ekran”.

Împreună cu ceilalți trei „colegi”, am pornit dar spre Simenon, care lo-

Alla Demidova în rolul ei obișnuit de actriță, într-un spectacol al Teatrului de dramă și comedie din Moscova.

culește la 65 kilometri de Geneva, în vechiul oraș Epalange, nu departe de Lausanne. Pe autostrada nouă-nouță, mașina gonea cu 180 pe oră. Când m-am uitat la vitezometru, mi-a venit amețea. La un moment dat, însă, șoferul s-a mai potolit și atunci ni s-a părut că ne ținem ca niște melci, deși aveam totuși 120 de km. Ce repede ne obișnuim cu vitezele!

În stînga ne-a apărut deodată un fel de stîncă sau zid de piatră. Ziaristii, bine informați, m-au pus la curent: este o stîncă artificială. Deasupra ei se înalță casa lui Simenon. Probabil că scriitorul s-a retras mai sus ca să scape de zgomotul autostrăzii. E lesne de înțeles, și totuși puțin paradoxal: Simenon, care își scrie romanele dinamice într-o săptămână (asta am citit-o mai de mult) fuge de elementele zgomotoase ale veacului nostru grăbit!

Casa — o vilă albă cu un etaj — se înalță chiar în mijlocul curții pavate. Menajera ne-a poftit în hol — o încăpere vastă, cu ferestre pe tot peretele, dincolo de care se vedea o peluză bine îngrijită. M-am și simțit intrată în

arta
ca arta arta a.
arta arta arta a.
arta arta arta arta
arta arta arta arta arta
ta arta arta arta arta art
arta arta arta arta art
arta arta arta arta art

pielea noului meu „rol” și, scoțîndu-mi blocnotesul, am însemnat febril ceea ce ar fi putut mai târziu să-mi iasă din minte: un pește mare albastru pe pereți, tablouri, televizor, rafturi albe țixite cu cărți, covor mare pe jos, șemineu. Numai Simenon lipsea.

Și-a făcut însă chiar atunci apariția, pe o ușă laterală, punctual, nelăsîndu-ne să așteptăm nici o clipă: un bărbat de statură mijlocie, septuagenar, viguros, uscățiv, cu pipa în colțul gurii. Camașă galbenă, ciorapi galbeni, papion negru. Văzînd că e și o femeie de față, a vrut să-și ia haina, dar era foarte cald și am insistat să rămînă în cămașă. Am făcut cunoștință. Cît despre întrebări, aproape că n-a fost nevoie să le punem. Se vede că ziaristii îi sînt oaspeți frecvenți și scriitorul a învățat pe de rost sfera întrebărilor obligatorii.

— Da, scriu repede, vreau ca romanele mele să fie citite într-o singură seară. Șapte zile scriu, alte patru corectez manuscrisul. De ce așa de repede? Este o obișnuință. Eu intru în pielea personajelor și atunci am mincărime în mine (chiar așa s-a exprimat). Trebuie să erup urgent. Dacă aș scrie încet, personajele s-ar risipi, s-ar evapora. Scriu repede ca să mă concentrez intens.

N-ar strica să reflecteze și actorii la această metodă — m-am gândit eu. Totul trebuie făcut mai repede, mai pasionat, mai cu sufletul la gură. Dar între timp Simenon a mers mai departe.

— Da, în privința numărului de traduceri în alte țări, ocup locul al doilea. După Lenin. Pe urmă vine Shakespeare.

— Dar Agatha Christie?
A răspuns precipitat:
— Nu știu, n-am citit. Probabil că după Shakespeare.

Parcă am fi ascultat un monolog îndelung repetat. Simenon vorbea, („Da, în timp ce lucrez, beau ceal rece cu zaharină, ca să nu mă ingras; înot cite o oră pe zi în piscina mea”), dar ochii lui, inteligenți, atenți, existînd parcă de sine stătători, zăboveau îndelung asupra fiecăruia dintre noi, iscodeau, înregistrau. Ghicindu-mi parcă gîndurile, a explicat:

— Nu mă duc nicăieri, nu călătoresc, dar îmi place să primesc oaspeți. Da, da, după aceea toți se pot regăsi în romanele mele — îi transform în personaje...

Nu crede că este o sferă de impresii cam îngustă pentru un scriitor? Nu, nu crede. Cîți oameni, atîtea caractere. Important e caracterul în stare pură. În viață omul e copleșit de tot felul de convenții — sociale, politice, religioase. Asta, însă, nu-l interesează pe Simenon. Ci numai caracterul. Restul îl poate deduce cititorul. Cititorul a devenit cult și erudit. N-are nevoie de epitețe. Dacă acțiunea se petrece pe cheiul din Kiev (chiar așa a spus: din Kiev) cheiul nu trebuie descris. Au făcut-o deja radioul, televiziunea, cinematograful, ghidurile turistice. Trebuie stimulată fantezia. Așa au procedat Cehov, Dostoievski, Hemingway. Așa trebuie să faci și filmul.

— Apropo, m-ați întrebat despre film. Îmi place Fellini. Urișul acesta cu gesturi lente, care vorbește perfect calm, este pe dinăuntru cel mai neliniștit om din lume. Ca Dostoievski. Din această neliniște se nase filmele lui.

Simenon se plimba prin cameră, furat, se pare, de discuție; în orice caz ieșise din sfera obligatoriei:

— În secolul nostru totul se dezvoltă impetuos, foarte impetuos, și asta marchează arta. În ultima sută de ani omenirea a fost martora a cel puțin două explozii științifico-tehnice. Prima a fost dezvoltarea impetuoasă a presel, apariția fotografiei. A doua — navigația aeriană, cinematograful, electronica. Acum se coace o nouă explozie... Ce anume? Dacă aș ști, aș lua-o înaintea tuturor.

— Poate că decadența? — am pus o întrebare de „tatonare”.

M-a privit drept în față cu ochii lui atenți:

— Nu, eu cred în omenire.

În continuare am vizitat casa.

În birou, Simenon nu face decît să scrie. Poze roșii, dosare cu coperti roșii de marochin în rafturi. Cărțile favorite — majoritatea de medicină. Căci Simenon a studiat medicina și nouă zecimi din prietenii lui sînt medici... Totul este foarte îngrijit și ordonat. Nimic de prisos. Pipe, pipe; pe o măsuță — mașina de scris.

— Instrumentul de tortură — ne-a spus Simenon și ne-a arătat bătătura groasă de la degetul arătător.

Pe perete — o fotografie, singura fotografie din toată casa. Un bărbat cu

privire calmă, cu mustață, cu lulea în colțul gurii.

— Maigret? — am întrebat fără voie.
— Nu. Tatăl meu. A murit cînd aveam 16 ani.

O încăpere este destinată exclusiv cărților lui Simenon, editate în toate colțurile pămîntului. Un raft special e rezervat traducerilor sovietice.

Scriitorul a fost de două ori în U.R.S.S. Prima oară a vizitat Batumi și Odesa. A doua oră, iar Batumi și iar Odesa, Ialta și Novorossisk. În alte orașe n-a fost. De altfel, cum a spus chiar el, nu-i obligatoriu să știi cum arată cheiul Kievului. Ți-l imaginezi.

Printr-un coridor îngust am trecut în altă cameră, unde au loc întîlnirile de lucru, unde Simenon dictează răspunsurile la scrisori și primește oaspeți.

Are mulți prieteni actori. Aproape toți actorii francezi și englezi au trecut pe la el. Cu puțin înainte de venirea noastră fusese vizitat de Jean Gabin. De cîteva ori Simenon a fost membru în juriile unor festivaluri internaționale. Dar de felul lui e un cazanier, se teme de mulțime. Jos, la subsol, are o mică sală de cinema. I se aduc filme noi și vechi, pe care le vede într-o singură dată desăvîrșită.

Și apoi mai este și televizorul. Nu de mult a văzut un film, turnat după un roman de-al lui, cu Jean Gabin. A fost o excepție. Din cele 55 de ecranizări după cărțile lui, n-a văzut decît trei. Nu-l place să le vadă. Pe ecran, jese cu totul altceva decît a fost în capul lui (scenariile nu sînt scrise de Simenon). E ca și cum fiica iubită s-ar întoarce acasă după o operație estetică.

Străbăteam una după alta camerele prin care, pînă la noi, trecuseră sute de alți ziaristi. Ghidul cărunț, îndatoritor, ne conducea prin casa în care Maigret s-a născut de sute de ori. În tot acest timp mi-a părut ba superficial, ba obosit, ba ironic, ba poseur. Numai un lucru rălănea neschimbat: ochii lui, iscoditori, inteligenți, care subliniau fiecare gest, fiecare întoarcere a capului.

Cînd ne-am luat rămas bun, Simenon arăta simplu, bucuros și mulțumit. Poate pentru că obligațiile de ghid luaseră sfîrșit și se putea întoarce la „instrumentul de tortură” pentru a scrie noi pagini despre aventurile lui Maigret. După ce am trecut de poarta pe ai cărei piloni este însemnat cite un „S”, am încercat să-mi închipui un nou capitol dintr-un roman de-al lui, în care vom fi cu toții: și eu, și cei doi ziaristi — de la „Ogoniok” și „Komsomolskaia pravda” — și fotoreporterul nostru și Jean Gabin, care ne-a precedat, și încă mulți alți oaspeți care au trecut prin casa lui Simenon pentru a se transforma în noi personaje ale romanelor lui.

Alla Demidova

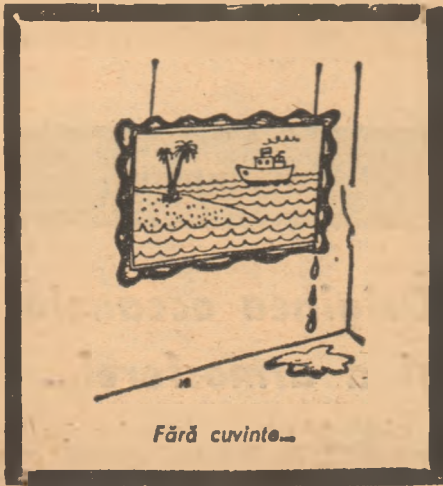
CINEMA

Cermen

Multe din legende, baladele, cîntecul poporului osetin, transmise din gură în gură, din generație în generație, exaltă faptele de vitejie ale eroului național Cermen, dragostea lui de patrie și de libertate. Căci destinul lui Cermen este parte din destinul poporului său — munteni mindri, nesuferind asuprirea, care s-au ridicat nu o dată împotriva înrobirii omului de către om.

Materialul folcloric despre foarte tînărul Cermen stă acum la baza filmului regizorului gruzin Nikoloz Sanișvili, care își propune să reinvie figura viteazului, faptele legate de numele lui și petrecute acum două sute de ani într-un sat de munte din Osetia, unde inegalitatea materială și socială ridicase o barieră de netrecut între bogați și săraci.

În ciuda reconstituirii fidele a detaliilor traiului popular, Sanișvili nu

Fără cuvinte...

dorește să facă un film istorico-etnografic. Ci o legendă romantică, o baladă, în care notele dominante sînt cele patetice și eroice. Și nici nu s-ar putea altfel, fiindcă viața lui Cermen este plină de primejdii și de neprevăzut. Așa cum se cuvine unui erou popular, Cermen este cel mai bun arcaș, cel mai iscusit călăreț, cel mai curajos luptător din sat, cel mai credincios prieten. Dar pentru a-și atinge scopul, el trebuie să învingă multe dificultăți. Lupta tînărului viteaz cu bogătanii are un deznodămînt tragic: în ziua nunții sale cu frumoasa Azau, Cermen moare, secerat de un glonte trădător.

În rolul titular, actorul Bimboiaș Bataev își propune să fie nu un supraom, ci un muritor de rînd care știe să iubească și să sufere, să-i urască pe dușmani și să lupte fără cruțare pentru adevăr.

S. K.

Svetlana Savialova, o actriță în plină ascensiune

REFLECTOR

● „Libertatea, acest cuvînt dulce” este titlul noului film al regizorului lituanian Vitas Zalakovicius, cunoscut publicului cinefil ca autor al foarte interesantelor fresce despre Lituania imediat postbelică, „Nimeni n-a vrut să moară”. La baza scenariului noului film, scris tot de regizor, se află istoria evadării a trei conducători ai Partidului Comunist din Venezuela din închisoarea San-Carlos, în 1967.

● Succesul filmului „Decameronul” al lui Pier Paolo Pasolini a deschis gustul pentru celebra operă a lui Boccaccio. Socotind că romanul este o hrană prea bogată pentru un singur film, regizorul Franco Rossetti se infruptă și el din ea. Comedia lui se întitulează „Călugărul complet gol” și marchează, pe lângă debutul lui Rossetti, și începutul activității noului firme cinematografice „Urbis film”, la cirna căreia stă regizorul însuși, precum și scriitorul și publicistul american Jack Lyder.

● Pentru prima dată Brigitte Bardot și Claudia Cardinale vor fi partenere într-un film a cărui acțiune se desfășoară în deșertul Arizona. Autorul performanței de a le reuni pe cele două vedete internaționale este Christian-Jaque.

● „Comedia feerică” a lui Serghei Iutkevici — inspirată din piesele malakovskiene „Ploșnița” și „Uită șemineul” — este un fel de „dolce vita” a micii burghezii moscovite de la începutul anilor '20. Dar nu numai atât, fiindcă Iutkevici vrea să facă un film actual. De aceea, realitățile trecute se vor împleți cu unele fenomene prezente din modul de viață occidental, ca disprețul față de muncă la o anumită parte a tineretului, primejdia drogurilor, lipsa de ideal. În filmul său parodico-satiric regizorul va folosi elemente de musical, jurnale de actualități, procedee ale desenului animat.

tehnica

tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tel

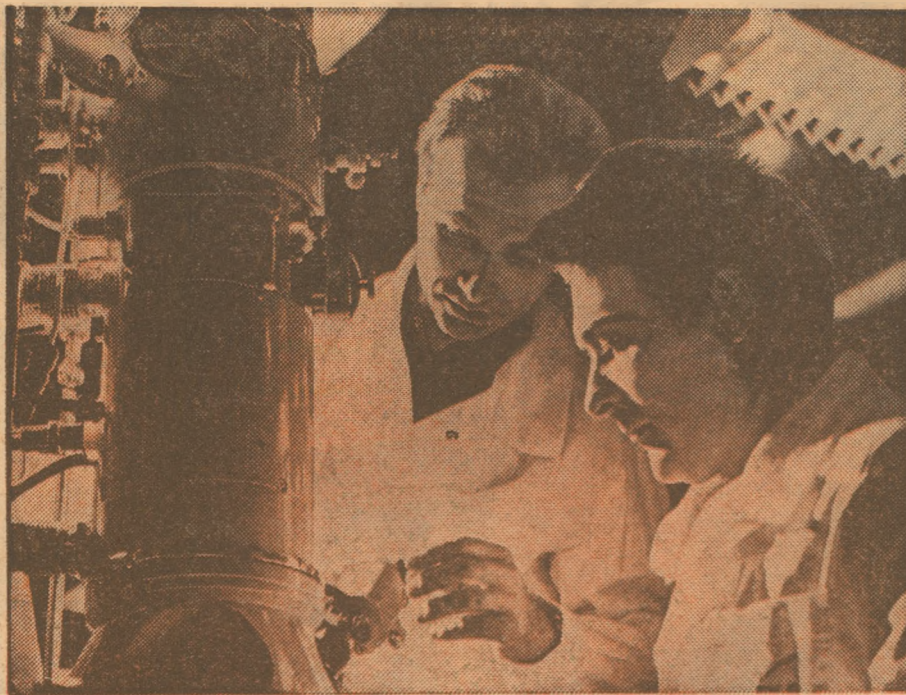
tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnic

tehnica tehnica tehnica te

Microscopul electronic, o adevărată minune a tehnicii moderne.

de energie cinetică și termică care „pre-sează” cimpul magnetic terestru și-l comprimă. Urmind liniile de forță ale acestuia, particulele se ciocnesc cu atomii și moleculele din atmosferă la altitudini de 900-1 000 de kilometri. Aceste ciocniri dau naștere, în ultimă instanță, luminescenței atmosferei, adică aurorelor polare.

De ce sînt, însă, acestea cercetate cu atîtă atenție? Lucrul e ușor de înțeles dacă ne amintim că ivirea lor este însoțită de o mare absorbție și dispersie a undelor scurte, ceea ce duce la perturbări ale comunicațiilor radiofonice pe unde scurte, principalul mijloc de comunicație în regiunile greu accesibile.

Analiza observațiilor făcute asupra aurorelor polare a arătat că ele apar cel mai frecvent în zona ovală situată asimetric în raport cu polul geomagne-

atmosferă. Gradul de luminescență indică intensitatea fluxurilor de particule. Și cum la latitudinile mari observarea aurorelor polare este posibilă în permanență, în cursul nopții polare, ea permite stabilirea zonelor de incursiune și a dinamismului acestora la scara întregului glob.

Dar dacă cunoașterea magnetosferei reclamă date despre aurorele polare la scara întregului glob, particularitățile locale ale repartiției acestora din urmă pot fi utilizate pentru a defini eterogenitățile cimpului magnetic al Pămîntului. Cercetări recente făcute pe teritoriul lakutiei, în regiunea anomaliei magnetice din Siberia răsăriteană, au arătat că frecvența apariției aurorelor polare este neuniformă. Acestea apar mai des acolo unde cimpul magnetic este mai puternic. Este un efect care va putea fi utilizat, evident, cu mult succes pentru prospectarea mineralelor utile.

ra prea mult de lumina astrului zilei în regiunile ploioase și reci pe care le locuiau, la latitudini mari, departe de ecuator, indeosebi în timpul glaciațiilor în care și-a trăit o parte din existență. Cele mai acute semne de carență vitaminică au fost găsite pe resturile descoperite la nord de paralela 40. De altfel, fosilele mai apropiate de ecuator au caractere simiene mai puțin pronunțate.

ANTROPOLOGIE

Neanderthalienii sufereau de rahitism

Poate că omul de Neanderthal arăta așa cum îl cunoaștem din reconstituiri nu pentru că era inrudit foarte de aproape cu maimuțele antropoide, ci pentru că suferea de rahitism, sugerează o recentă teorie elaborată pe baza unor examene mai complexe ale pieselor anatomice existente. De altfel, aceeași presupunere a fost făcută încă acum un secol de cunoscutul anatomopatolog și antropolog R. Virchow. Dar pe atunci posibilitățile de cercetare erau mult mai limitate.

Dinții omului de Neanderthal prezintă semne manifeste de rahitism datorat lipsei de vitamina D, iar radiografia oaselor a dat la iveală imagini inelare caracteristice aceleiași boli. Craniele de copil examinate pînă în prezent au caractere anatomice specifice formelor grave de rahitism: capul mare cu fruntea înaltă și foarte bombată, închiderea tardivă a fontanelor, porțiuni în care materia osoasă este anormală, precum și dinții bolnavi. Cele câteva oase lungi de copii neanderthalieni studiate au forma arcuită tipică oaselor atinse de rahitism. Dar și cele de adulți prezintă, de asemenea, o anomalie care poate fi atribuită lipsei vitaminei D.

În cursul celor 35 000 de ani petrecuți pe Pămînt omul de Neanderthal a avut un regim alimentar sărac în vitamina D. Meniul lui obișnuit, compus din carne, crustacee și câteva plante conținea foarte puțină vitamină D. Se pare că ouăle și peștii, alimente bogate în această substanță, nu figurau în meniul, întrucît uneltele de pescuit lipsese cu desăvîrșire din așezările descoperite, iar oase de pește nu au fost găsite decît sporadic.

După cum se știe, o altă sursă majoră de vitamină D este soarele. Or, omul de Neanderthal nu se bucu-

FIZICĂ

De ce nu ne-ar fi frig noaptea pe Selene

De multe ori se vorbește despre temperatura coborîtă din spațiul cosmic. Dar poate avea vidul o temperatură? Nu, căci temperatura este conținutul mediu de căldură al fiecărui atom dintr-o cantitate de materie. Așadar, numai materia are temperatură.

Să ne imaginăm acum un corp ceresc asemănător cu Luna, situat la anulumină de cea mai apropiată stea. Dacă acest astru ar avea temperatura inițială de numai 25° C, el tot ar mai pierde în permanență căldură prin radiație. Nu-l

răci, viteza de radieră a căldurii s-ar încetini, în așa fel încît, o dată atinsă o temperatură destul de scăzută, pierderea prin radiație ar fi destul de mică pentru a putea fi compensată de absorbția radiației primite de la stele; în continuare temperatura corpului ar rămîne deci constantă. E adevărat că ar fi o temperatură foarte mică, abia depășind zero absolut. Or, tocmai această temperatură scăzută a unui corp ceresc fără nici o stea în apropiere este aceea la care ne referim, atunci cînd vorbim despre „temperatura scăzută din spațiu”.

Luna nu se află la distanțe prea mari de toate stelele. Dimpotrivă, chiar foarte aproape (circa 150.000.000 km) de una din ele — Soarele. Dacă nu s-ar roti în jurul axei sale, ci și-ar ține mereu aceeași față îndreptată spre Soare, această față ar absorbi continuu căldură solară pînă cînd, în centrul ei, temperatura ar depăși mult punctul de fierbere al apei. Echilibrul dintre căldura pierdută prin radiația proprie și căldura primită de la Soare s-ar stabili la această temperatură ridicată. Căldura ar înainta foarte încet prin rocile Lunei, așa încît pînă la fața opusă ar ajunge foarte puțină. Dar nici măcar aceasta nu ar rămîne pe Lună, ci ar fi radiată în spațiu. În consecință, fața întunecată a Lunei ar avea temperatura scăzută din spațiu.

Luna nu rămîne însă mereu în aceeași poziție față de Soare, ci se învîrtește, așa încît fiecare față a ei este alternativ luminată și încălzită cîte două săptămîni. În această perioadă, temperatura de la suprafață atinge doar pe alocuri 100 de grade. Iar în timpul nopții lunare nu coboară sub minus 150 de grade (cam frig totuși pentru noi), căci înainte de a scădea și mai mult, răsare iar Soarele.

Pămîntul constituie un caz aparte, pentru că are o atmosferă și un ocean mondial. Oceanul absoarbe și cedează căldură solară mult mai încet decît uscatul. Într-adevăr, cum în prezența Soarelui temperatura lui nu crește atît de mult, iar în absența astrului scade mai puțin decît a uscatului, oceanul mondial joacă rolul unui termofor. Pe de altă parte, globul nostru se învîrtește atît de repede încît pe cea mai mare parte a suprafeței sale lumina și întunericul se succed la intervale de ore. În plus, vînturile atmosferice antrenează căldura de pe fața însorită pe fața întunecată și de la tropice la poli. Din această cauză gama temperaturilor de pe glob este incomparabil mai mică decît aceea prin care trece satelitul nostru natural, deși ambele corpuri se află cam la aceeași distanță față de Soare.

Ce i s-ar întîmpla unui om dacă ar fi expus la temperaturile subarctice din cursul nopții lunare? Mai nimic. Pe Pămînt, la temperaturi scăzute, chiar dacă sîntem îmbrăcați într-un costum izolator, pierdem repede căldura corpului, dat fiind că ea este antrenată de aer și vînt. Pe Lună este altă situație. Un om îmbrăcat într-un scafandru cosmic ar pierde foarte puțină căldură prin conducție de la suprafața costumului și prin convecție într-un spațiu vid fără vînt. S-ar afla ca într-o sticlă

Și o explicație a umorștilor...

mai puțin adevărat, însă, că ar și primi puțină căldură din cea radiată de stelele învecinate. Dar radiația termică care ar ajunge pînă la el ar fi prea mică pentru a compensa pierderile de căldură prin propria lui radiație; în consecință, temperatura corpului ar începe să scadă. Pe măsură ce astrul s-ar

termos așezată în vid, care elimină doar cantități foarte mici de radiație infra-roșie (caldă). În aceste condiții, răcirea ar fi un proces lent. Mai mult, corpul omului ajuns pe Lună noaptea ar continua să producă căldură, așa încît semenului nostru i-ar fi mai degrabă prea cald decît prea frig.

O lumină stranie, fascinantă, dar care începe să nu mai aibă secrete.

te; la latitudinile geomagnetice de 75-78 de grade, în partea luminată a Terrei și la 66-69 grade pe fața întunecată. La aceste latitudini luminescența este de fapt constantă și înconjoară, sub formă de cercuri luminoase, poli geomagnetici nord și sud. În cursul marilor furtuni magnetice, regiunile de luminescență se extind foarte mult și pot fi vizibile pînă la latitudinile mijlocii și chiar mici din Africa, America și Asia centrală. Cunoașterea repartiției luminescenței în cursul diverselor situații geofizice are o deosebită importanță practică, întrucît permite orientarea liniilor de radiocomunicații la latitudinile mari și utilizarea de „oculuri”, în timpul perioadelor de furtuni magnetice.

Dată fiind apol dezvoltarea luată de acțiunea de cucerire de către om a spațiului cosmic, elaborarea unei metode de observare continuă a stării magnetosferei a devenit o problemă acută, dezbătută în cursul recentei Adunări generale a Uniunii geodezice și geofizice internaționale. Un rol decisiv în serviciul „timpului cosmic” îl joacă observațiile terestre, întrucît utilizarea de sateliți artificiali al Pămîntului nu este totdeauna posibilă; într-adevăr, un satelit artificial izolat furnizează informații despre mediul cosmic direct de la locul său de observație, dar supravegherea stării întregii magnetosfere ar reclama un mare număr de sateliți care să funcționeze simultan. Or, aurorele polare permit tocmai să se definească un destul de mare precizie cimpul de incursiune al particulelor de energie în

Poșta medicului

ELENA UȚA — București: Este cu neputință să vă căutăm un articol apărut în paginile revistei noastre între 1954—1957 (? !), dar vă putem expune succint acțiunile terapeutice ale bicarbonatului de sodiu: diuretic și alcalinizant al urinei, neutralizant gastric folosit în special în tratamentul hiperclorhidriei, mai ales al celei care însoțește boala ulceroasă. În combinație cu salicilații este folosit în tratamentul gutei, util ca antipruriginos sau în apă de gură etc.

V. S. T. — Botoșani: În afara unui regim de slăbire corespunzător (dacă greutatea este peste cea standard), cu o dietă hipocalorică săracă în grăsimi animale și în alimente cu exces de colesterol (gălbenuș de ou, creier, viscere, frișcă), dar cu un aport crescut de uleiuri vegetale (ulei de germe de porumb în special), tratamentul anginei pectorale comportă o medicație devenită clasică. Impotriva aterosclerozei: Clofibrat 6—9 capsule, atingerea dozei optime obținându-se treptat în curs de o lună. Pentru suprimarea și prevenirea durerilor anginoase: Nitroglicerina. Ca medicație de fond, coronarodilatatoare: Mlofilin, Oxiflavil sau Spasmocromona asociat eventual cu Agozol 3 cpr./zi. Utilizați, de asemenea tranchilizante de tipul Meprobramat sau Napoton, 2—3 cpr./zi.

BUDIANU — Com. Budieni, jud. Gorj: 1) Citiți răspunsul dat sub V. S. T. — Botoșani. 2) În hipertensiunea arterială oscilantă veți încerca prin tatonare, sub control medical, unul dintre hipotensivele tipizate: Hiposerpil, Hipazin, Hipopresol sau Guanetidină. 3) Din păcate, hepatita dv. cronică nu permite o medicație antalgică cu Fenilbutazonă sau Alindor pentru reumatismul poliarticular de care suferiți. Veți pune accentul în special pe tratamentul balneofizioterapie (balneoterapie la Băile Felix sau Herculane, împachetări cu parafină, ultrasonoterapie, magnetodiflux).

GLAUCOM — București: Glaucomul constă în creșterea tensiunii intraoculare, scăderea acuității vizuale, strimtarea cimpului vizual și în alterări ale fundului de ochi. Debutul bolii este de foarte multe ori brutal, cu dureri violente ce iradiază spre regiunea temporală, frunte, față, cu cefalee, nevralgie trigeminală, lăcrimare abundentă, pleoape umflate și conjunctive roșii, fotofobie etc. Cauzele glaucomului sunt încă necunoscute, de multe ori el fiind secundar unor afecțiuni ale corneei sau cristalinelui. Pentru a-l preveni se impune un control periodic al tensiunii intraoculare (tonometrie). Ca medicație specifică pentru scăderea tensiunii intraoculare: pilocarpina clorhidrică sau nitrică. Cu acțiune similară mai cităm: Prostigmina 3—5 la sută și Mintacol în instilații oculare. Dacă medicația nu dă rezultate, singura soluție este intervenția chirurgicală constând de obicei în iridectomie antiglaucomatoasă.

LAȘCU EREMIA — București: Citiți răspunsul dat sub Glaucom — București. Puteți citi fără grijă, deoarece cititul nu constituie un factor favorizant al glaucomului.

O. K. — Caesar: Din descrierea dv. n-am înțeles prea bine dacă este vorba de un ectropion sau un entropion palpebral, dar oricum singura soluție de corectare estetică o constituie intervenția chirurgicală.

GRABONSCHI MARIA — Com. Budureasa, jud. Bihor: Într-adevăr, specialistul sovietic de care amintim și-a câștigat o binemeritată celebritate mondială prin reușita acestei excepționale intervenții. Părerea noastră este să încercați a lua legătura cu el prin intermediul Crucii Roșii a R.S.R., trimițându-i firește și o radiografie de față și de profil a regiunii bolnave.

SUCEVEANU PETRU — Succava: 1) Vertebroterapia prin tracțiune (elongație) și purtarea permanentă a unui corset vertebral (lombostă) sînt cele două metode conservatoare ortopedice utilizate în hernia de disc; 2) Sînt tulburări circulatorii periferice (datorate probabil și vîrstei). Vă recomandăm Complamin 3 cpr./zi; se poate crește doza pînă la 2 comprimate de 3 ori pe zi. Pentru tratamentul de întreținere se administrează un comprimat de 2—3 ori/zi.

REAȚIA M. — Galați: Adresați-vă centrului de propedeutică stomatologică al Facultății de stomatologie str. Progresului 12, București.

ARISTIDE POPESCU — Urziceni, jud. Ilfov: 1) Conduita de tratament urmată este corectă. 2) Nici unul din cele două medicamente nu are contraindicații de natură alimentară.

A.E.I.U. — București: Este într-adevăr o greutate obezitară și celelalte tulburări se datoresc probabil infiltrării țesuturilor. Poate ar fi bine să încercați un tratament medicamentos, de această dată însă cu Gastrofibrin, cite o doză unică de 4—5 comprimate, administrate cu puțină apă. În cazul cînd, după aproximativ o oră, senzația de foame n-a dispărut complet, se mai pot administra încă 2 comprimate. De asemenea, Nefrix 3 cpr./zi cite 2 zile pe săptămînă. Reduceti la strictul necesar consumul de piine, făinoase, dulciuri, grăsimi animale și controlați-vă săptămînal greutatea, avînd grijă să nu slăbiți mai mult de 3—4 kg/lună. Vă rugăm să reveniți.

(Continuare în pag. a 11-a)

Control radiologic

TEMĂ DE SEZON

Crizele ulceroase

În ciuda marilor cuceriri dobîndite în studiarea fiziopatologiei bolilor de stomac, cunoștințele noastre despre cauzele precise ale ulcerului sînt încă destul de limitate. Incontestabil este însă rolul jucat de dereglările sistemului nervos. Există conexiuni foarte strînse între sistemul neurovegetativ al stomacului și sistemul nervos central, unde se află centrul regulator al funcțiilor digestive. Încît, chiar dacă originea ulcerului rămîne încă obscură, problema terenului este socotită de primă importanță. În afara tulburărilor hormonale și vasculare, tulburările psihosomatice influențează în mare măsură și producerea gastritelor ulceroase.

Cei mai mulți ulceroși sînt anxioși și emotivi, suferind de o labilitate psihică cu frecvente crize de depresie morală. Ei sînt adesea foarte sensibili la dificultățile vieții profesionale sau particulare. Se pare că viața trepidantă din zilele noastre, cu preocupările și grijile ei, cu surmenajul fizic și intelectual de care-i însoțită — adevărată boală a civilizației contemporane — provoacă la indivizii nervoși o stare de dezechilibru și de perturbare neuropsihică, favorabilă apariției unor tulburări digestive, dintre care unele degenerază în leziuni ulceroase.

Ulcerul este o afecțiune a vîrstei adulte, cu maximum de frecvență între 25 și 40 de ani la bărbați și între 20 și 35 de ani la femei. De asemenea, în urma autopsiilor s-a putut constata surprinzător de marele număr de ulcere gastroduodenale latente, care n-au fost îngrijite niciodată, intrucît — conform statisticilor — doi ulceroși din cinci nu prezintă nici un fel de simptome clinice precise. De aici decurg de altfel și urmări destul de grave, deoarece la un sfert dintre acești ulceroși se produc hemoragii interne și perforații. Din fericire, mijloacele de investigație clinice moderne: radiologice, biologice și gastroscopice îngăduie acum descoperirea mai ușor a ulcerului și îngrijirea lui din timp.

Se știe că în boala ulceroasă există perioade dureroase intermitente — frecvente mai ales în anotimpurile de primăvară și toamnă — cu o durată ce variază între o săptămînă și trei, atingînd rar două luni. La unii ulceroși, durerile sînt calmate prin alimente ușoare ca: biscuiți, prăjituri uscate, zahăr. În același timp ei simt nevoia să mănînce mereu; suferă, adică, de așa-numita „foame dureroasă”. Aceste dureri trec imediat după ingerarea hranei, ca să reapară după 1—1½ oră. Persoanele care suferă de aceste dureri chinuitoare, observînd o ușurare imediat după mîncare, vor tinde să se alimenteze cît mai des.

Într-un studiu recent publicat de revista sovietică „Kliniceskaia Medicina” se încearcă o fundamentare științifică a corelației dintre dispariția sindromului dureros și ingerarea alimentelor. După cum au arătat investigațiile radiotelemetrice, o dată cu in-

troducerea hranei se produce o neutralizare a conținutului gastric. Această acțiune de neutralizare va prelungi cu atît mai mult perioada nedureroasă, cu cît secreția de suc gastric este mai puțin intensă. În felul acesta, acțiunea „anestezică” a hranei la bolnavii de ulcer se explică în parte prin neutralizarea conținutului gastric acid. În același timp, hrana ingerată întrerupe spasmul prelungit al zonei piloroduodenale și relaxează pilorul restabilind funcția evacuatoare a aparatului digestiv. Ingerările frecvente asigură deopotrivă și eliminarea bilei în intestin, prevenind producerea stazelor în căile biliare.

Atropina și preparatele de tipul atropinei (Fobenal, Foladon, Lizadon, Sulfat de atropină, Bergonal, Bergofen, N. R.) ocupă un loc de seamă în tratamentul medicamentos al bolii ulceroase. Atropina și preparatele pe bază de atropină inhibă secreția și peristaltismul gastric, asigurînd deci o stare de repaus duodenal, dar inhibă și evacuarea bilei în duoden. Or, această latură a acțiunii atropinei este de nedorit, intrucît duce deseori la agravarea colecistitei cronice care însoțește de obicei boala ulceroasă. Prin ingerări frecvente de hrană se poate lichida și acțiunea negativă a atropinei sau papaverinei, reglînd astfel eliminarea bilei în duoden.

În plus, la o serie de bolnavi se observă, în perioada crizelor ulceroase, constipație și meteorism abdominal. Prin însuși actul alimentării, arsurile și regurgitățile conținutului duodenal în stomac sînt suprimate, normalizîndu-se funcțiile fiziologice ale intestinului.

Marea eroare pe care o comit mulți ulceroși este întreruperea tratamentului bolii. Căci este dovedit că ulcerul continuă să existe, iar vindecarea lui reclamă continuarea tratamentului atîta timp cît medicii consideră că este necesar, adică cel puțin un an sau doi, în cel mai bun caz.

Desen de Igor Voroblov

esculap
esculap esculap
esculap esculap escula
esculap esculap esculap es
esculap esculap esculap
esculap esculap esculap escu
esculap esculap esculap e
esculap esculap esculap escula
esculap esculap esculap e

NOUȚĂȚI

Apa și accidentele cardiovasculare

Organizația Mondială a Sănătății a organizat recent o vastă anchetă epidemiologică spre a verifica dacă, într-adevăr, numărul accidentelor cardiovasculare este mai ridicat la persoanele care consumă mai puține produse zaharoase. În același timp s-a trecut și la investigarea unui alt factor responsabil: apa. Anchetă statistice realizate în Statele Unite, Canada și Marea Britanie (Scoția) au reliefat incontestabil corelația existentă între calitatea apei și numărul infarctelor. Mult mai puțini oameni mor de boli cardiovasculare (cu o treime mai puțin) în țările unde apa de băut este mineralizată, decît în țările unde apa este dulce. Este vorba de așa-numitele „ape dure”, adică ape care conțin substanțe minerale și care în contact cu săpunul nu fac căbuc.

Scopul anchetei este de a afla care anume sînt elementele conținute în aceste ape cu efect preventiv, cercetările îndreptîndu-se în special asupra sărurilor de crom și de cadmiu.

Oricare ar fi, însă, concluzia ce s-ar trage din aceste anchete și chiar dacă nu s-ar încheia cu măsuri preventive, cert este că igiena individuală joacă un rol decisiv în profilaxia accidentelor cardiovasculare. Nu trebuie să mîncăm mult, nu trebuie să consumăm alimente prea grase, trebuie să dormim suficient, să facem gimnastică, să ne supraveghem tensiunea și nivelul colesterolului sanguin și trebuie să ne străduim să ne păstrăm calmul în orice împrejurare.

Studiul comparativ făcut asupra a două grupuri de locuitori din orașul San Francisco (S.U.A.) — cei din grupul A, nervoși, emotivi, iar ceilalți, din grupul B, placiți și calmi — a dovedit existența unui mare număr de infarcte la persoanele din grupul A.

Durata acestui studiu a fost de 10 ani și rezultatul final a arătat că cifra cazurilor de infarct este mai mult decît dublă în grupul celor agitați, față de cazurile asemănătoare din grupul „flegmaticilor”. Să ne străduim dar să rămînem calmi, chiar dacă acest lucru nu este prea ușor în condițiile vieții trepidante de astăzi.

CASA PRIETENIEI ROMÂNŌ-SOVIETICE

Programul manifestărilor pe perioada 17-23 septembrie 1971

Vineri 17 septembrie 1971, ora 19: Festival liric omagial George Bacovia (cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la naștere). Va vorbi: prof. univ. Emil Boldan. Urmează un recital de poezie din creația poetului în interpretarea unor actori ai teatrelor din Capitală și un film artistic.

Simbătă 18 septembrie, ora 19: Colocviu: Omul societății socialiste; producător și proprietar. Participă: prof. univ. dr. Haralambie Niculescu, dr. George Antoniu, cercetător științific principal la Institutul de cercetări juridice. Dumitru Nițoi, maestru principal la uzina „Vulcan”. Discuția va fi condusă de Constantin Cojocaru, redactor, șef de secție la revista „Viața economică”. Urmează filmul documentar „Triunghiul de foc” și un film artistic.

Luni 20 septembrie, ora 19: Rubrica: Platforme industriale românești:

— Galațiul în noile dimensiuni ale siderurgiei românești. Va vorbi: prof. dr. ing. Iosif Tripsa.

— Pitești — cetatea automobilului românesc. Va vorbi: ing. Viorel Hușea, director general în Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini.

— Constelațiile argintii ale Văii Troțușului. Va vorbi: ing. Iobi Pompiliu, director adjunct în Ministerul Industriei Chimice.

Urmează filmul documentar „Jurnalul nr. 1” și un film artistic.

Marți 21 septembrie, ora 19: Ciclul: Compendiu — istoria, omul și cultura. În dezbatere: Conștiința, cultura și etica omului nou. Va vorbi: prof. univ. dr. Dumitru Mazilu, membru corespondent al Academiei de științe sociale și politice. Urmează un concert de muzică populară prezentat de formația artistică „Ciocirlia”.

Miercuri 22 septembrie, ora 19: Ciclul: Univers științific sovietic. Simpozion: Probleme actuale ale cercetării științifice în U.R.S.S. Vor vorbi: prof. dr. doc. Radu Codreanu, membru corespondent al Academiei R.S. România, conf. univ. dr. Vasile Bunescu, conf. univ. dr. ing. Gheorghe Rulea. Urmează filmul documentar „Iamal — marginea pământului” și un film artistic.

Joi 23 septembrie, ora 19: Ciclul: Ce fel animă literatura românească? Colocviu: Exprimarea năzuințelor epocii și durabilitatea creației literare. Participă: Petre Ghelmez, scriitor, directorul editurii „Albatros”, Dan Tărchiță, scriitor, secretar al Filialei Brașov a Uniunii scriitorilor, Frantz Störk, scriitor, redactor șef al revistei „Volk und Kultur”. Discuția va fi condusă de Victor Crăciun, critic literar. Urmează filmul documentar „Roata feciorilor” și un film artistic.

ADAS

INCHEIAȚI ASIGURĂRI AUTO

INTREPRINDEREA DE INDUSTRIE LOCALĂ Nr. 1

BRĂILA

Piața Hristo Botev, Bloc A2, Telefon 12990

Produce și livrează fără repartiție, pe bază de comandă, având asigurată materia primă, următoarele:

- Dulapuri metalice (V S 3) pentru haine
- Dulapuri metalice (A 2) pentru acte
- Dulapuri metalice pentru scule S 2
- Roabe metalice cu roata cauciucată
- Paturi metalice tip internat
- Guri ham din fire sızal
- Ștreanguri din fire sızal
- Căpestre din fire sızal
- Odgoane din fire sızal
- Fringhie de rufe și pentru tapițerie din fire cord
- Transperante din fire cord
- Articole pentru nunți și boteș
- Săpun de rufe 60% grăsime
- Luminări galbene, albe și pentru ceremonii

I.I.S. „11 IUNIE” GALAȚI

Str. M. Kogălniceanu nr. 16

Produce și livrează fără repartiție următoarele produse: găleți zincate, paturi pentru copii, paturi tip spital, internat etc., timplărie metalică (uși, ferestre), cazmale, lopeți, greble.

GALLUS

VOPSEȘTE ȚESĂTURI

DIN MĂTASE, BUMBAC, LĂNĂ, ROCHII, HAINE, BLUZE

1 NEGRU
15 VIOLET
6 VERDE OLIV
18 GRI TOP
3 BLEU VERT
25 CARMIN

ȘI ÎN ORICE ALTE CULORI ȘI NUANȚE

Respectați modul de întrebuințare indicat pe fiecare plic „GALLUS”

• Consultați tabelele de culori „GALLUS” •

Poșta medicului

(Urmare din pag. 8-a)

NSGGM — Brașov: Numărul mare de întrebări ne va sili să vă răspundem mai mult... monosilabic, sperind că ați reținut ordinea întrebărilor. 1) Da, din cauza hidrofiliei reduse a țesăturilor din fire sintetice. 2) În cantități mici poate fi totuși un tonic al organismului. Dar numai în cantități mici! 3) Nu. 4) Da. 5) Nu întotdeauna. 6) Da. 7) De gustibus! 8) Teoria vă aparține. Noi nu am auzit de această teorie! 9) Îmbinați armonios sportul și studiul și atunci... sîngele va circula egal în mușchi și în creier!

ANTON RĂDULESCU — București: Un voluminos raport al O.M.S.-ului enumeră câteva mii de afecțiuni și leziuni drept stări precanceroase. Prin urmare nu este cazul să fiți nici optimist nici pesimist, ci numai realist, convins fiind că leziunea diagnosticată în stadiul ei inițial precanceros se va vindeca radical prin röntgen-terapie.

POPESCU PETRE — Deva: 1) Impotriva ulcioarelor (orgelet) recidivante aplicați un unguent cu aureomicină sau încercați injecții intrapalpebrale cu penicilină 100.000 u.i., pentru a împiedica dezvoltarea abscesului stafilococic. De asemenea, comprime cu apă fiartă fierbinte, ceai de tei sau apă boricată. Asociați și tratamentul specific antiinflamator (anatoxină stafilococică, autovaccin). 2) Este bine să arătați copilul unui neuropsihiatru pentru un examen mai atent al reactivității lui nervoase.

**ORICÎND BINEVENIT!
ORICÎND BINE SERVIT!
LA MANUL**

URSUL NEGRU

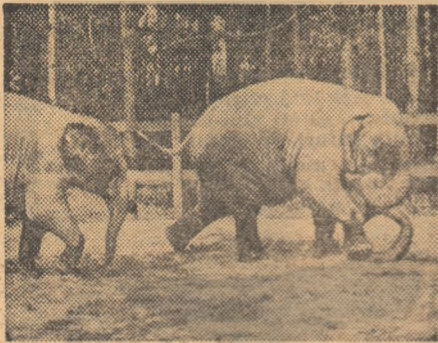
O nouă unitate a cooperației de consum, situată în apropierea stațiunii balneo-climaterice Sovata (jud. Mureș)

- Camere cu 2 și 3 paturi
- Restaurante unde puteți servi cele mai gustoase preparate culinare și băuturi din podgorii renumite
- Încalzire centrală
- Serviciu ireproșabil

FOTOGRAFII SE AMUZĂ

In plin sezon fotbalistic

Hai, Jumbo! Hai, Jumbo!

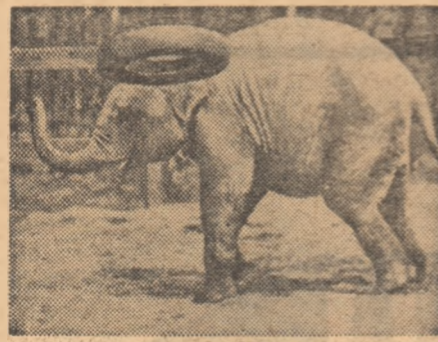
Lovitură de la 11 metri.

Ofsaid!

Fault!

O izbită lovitură de cap

Huooo, arbitru!

Un concediu original

Era august — luna lui cuptor. Vilegiaturistii se bălăceau în valurile răcoroase, cu efect calmant, ale Mării Negre. Iar eu priveam cu jind la cei care treceau; erau arămii ca niște figurine de ciocolată, plesneau de voieșie și sănătate. Cred și eu, erau fericiți! Aveau unde să doarmă, pe cind eu... Venisem și eu, îndemnat de niște recomandări, în sătucul de pe malul mării unde veniseră cu toții, cu gândul că acolo nu era atîta imbulzeală ca în alte părți, că poți să te odihnești împărătește.

Cuteierasem de dimineață tot satul în lung și-n lat ca să găsesc o cameră de închiriat sau măcar un pat. Dar degeaba! Toate erau închiriate. De aceea, pe arșița aceea stăteam cu geamantanul în mînă pe ulița principală, fumînd țigară după țigară și gîndindu-mă cu disperare ce să fac.

Deodată am simțit că mă bate cineva pe umăr. Cînd mă uit, Vitea Beleaev — coleg de institut. Bronzat, și el, și plin de sănătate. Iar fața — numai zîmbet.

— Hai să trăiești! mi-a strigat. Cînd ai picat?

— Astăzi... Dar tu?

— Ehe, eu mine îmi iau zborul! Mi-ajunge! Ce-i prea mult strică!

— Văd — i-am zis cu invidie.

— Da' tu ce ești așa acru? — m-a întrebat el.

— N-am găsit cameră, — i-am răspuns cu durere în glas.

— Și nici n-ai să găsești — m-a încurajat el. Sîntem în plin sezon. Oamenii dorm pînă și în copaci...

— Bine, dar tu?... — i-am întrebat curios.

— Ei, dragul meu, e o întreagă poveste... Pur și simplu am avut noroc... Vrei să-ți povestesc?

— Dă-i drumul! — i-am spus.

Ne-am tras la umbră, pe o băncuță, și acolo am auzit cea mai extraordinară întâmplare din istoria concediilor...

— Am venit, ca și tine, singur cuc... Ce să-ți spun... Un furnicar de oameni! Toată ziua am rătăcit căutînd cameră, dar toate erau închiriate... Un localnic a dat cu chirie pînă și umbra de sub un copac uriaș, iar un vilegiaturist și-a făcut culcușul într-o cabină de telefon... Ce s-o mai lungesc, o catastrofă!... Pînă la urmă, un gospodar s-a îndurat și m-a primit în pridvorul casei, care de fapt era cel mai îngust adăpost posibil de sub un acoperiș... Strîmt, ca vai de lume... Dormeam numai pe o parte, pentru că nu aveam cum să mă întorc pe cealaltă. Dar cel mai rău mă chinua căldura. Peste zi acoperișul se încălzea pînă la roșu, iar noaptea aveam senzația că sînt într-un cuptor. Scoteam spre seară cartofi cruzi, iar a doua zi micul dejun era gata pregătit! În plus, cantina — departe, plaja — departe; și apoi la cantină se făcea o coadă imensă, iar pe plajă n-aveai unde să arunci un ac. Deci, după trei zile, am simțit că înnebunesc... Clocoteam de furie... Slăbeam văzînd cu ochii, iar cura de slăbire e contraindicată pentru mine... Am ficatul bolnav și, de necaz, începusem să trag zdrăvan la măsă... Priveam oamenii cu niște ochi de fiară... Și eram rău ca un lup! Atunci s-a întîmplat...

Stăteam la coadă la cantină, cînd un individ a dat să mi-o ia înainte. Atît i-a trebuit. Într-o clipă l-am înhățat de cămașă. Iar el, se vede treaba la fel de nervos, m-a înșfăcat la rîndul lui. Ne-am luat la bătaie! Ca din pămînt au apărut doi milițieni. Apoi m-au judecat și m-au condamnat la 15 zile închisoare. Da, da! Dar nu mă privi cu milă! Privește-mă cu invidie! Nu înțelegi? Stai să-ți explic!

Mai întii, o cameră răcoroasă. Una la mînă! Zilnic trei feluri de mîncare. Doi! Muncă fizică în aer liber — culegeam prune și piersici într-un sovohoz. Acum să nu le văd. Îmi fac greață. Un regim sever și ideal pentru mine: nici o picătură de alcool! M-am bronzat splendid, m-am înzdrăvenit și m-am îngrășat... Nu-ți mai spun ce oameni am întîlnit acolo! Un doctor docent din Harkov, un om extrem de subțire care la anul o să-și aducă și soția cu mama soacră... Dragul meu, ieri cînd mi-au dat drumul, eram gata să plîng...

Bronzat, sănătos tun și bine odihnit — ba încă și cu bani economisiți. Beleaev a făcut și s-a uitat atent la mine.

— Ei, te-ai hotărît? m-a întrebat.

— Ce să fac? — am oftat trist.

M-am ridicat de pe băncuță, mi-am făcut vînt și i-am tras una.

— Dă mai tare! m-a îndemnat colegul. Nu mă supăr...

L-am lovit cu sete. A căzut în iarbă și a început să se vaite. Peste un minut, în jurul nostru se adunase o gloată de vilegiaturisti, peste încă un minut au apărut doi milițieni.

— Faci scandal? m-a întrebat unul din el.

— Da, fac! — i-am răspuns cu obraznicie.

— Atunci urmează-mă! — mi-a poruncit omul ordinii.

— Concediu plăcut — a strigat din urmă Beleaev.

— Mulțumesc, — i-am spus și i-am făcut fericit cu ochiul.

Apoi mi-am scos bluza ca să mă bronz și, cu curaj, am pornit la drum.

În urma mea mergea un milițian care-mi căra geamantanul...

Gr. Gorin

Apropo de:

Soții

— Felicitările mele! Constat că te-ai însurat.

— E adevărat, dar cum ți-ai dat seama?

— Foarte simplu: nu-ți lipsește nici un nasture de la pardesiu și de la halnă.

— Ai dreptate. Prima grijă a nevesti-mi a fost să mă învețe să cos nasture.

Medicină

— Pacientul din rezerva nr. 2 se simte mult mai bine, tovarășe doctor. Azi a vorbit pentru prima oară după șase zile.

— Mă bucur. Și ce-a spus?

— Că se simte îngrozitor de rău!

Avocați

Un client vorbește avocatului său timp de trei sferturi de oră. Juristul nu înțelege nimic din relatarea lui încurcată și, exasperat, exclamă:

— Vă rog să-mi expuneți cazul concis și clar, că de incureat îl incure eu.

(După „Krokodil”)

Cum am salvat

un om de la inec

Ochii mecanicului nostru priveau în gol. Mușchii gîtului îi slăbiseră atît de mult, încît capul îi căzuse în piept. Ce era de făcut?

În calitatea mea de șef de brigadă l-am luat de o parte și i-am pus o seamă de întrebări, cu și fără rost:

— Ce-i cu tine?

— Nimic.

— S-a întîmplat ceva în familie?

— Îhî.

— Te-ai certat cu nevasta?

— M-a părăsit.

— Ce ai de gînd să faci?

— Să mă inec.

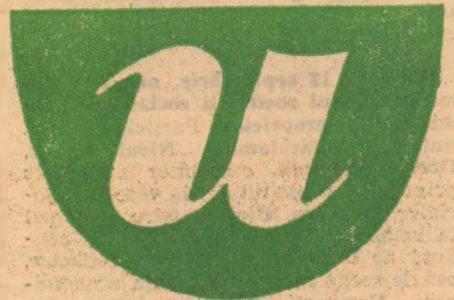
Se cereau deci măsuri urgente pentru salvarea colegului nostru. Era în interesul lui și al întreprinderii. Dar ce fel de măsuri? De vreme ce voia să se inece, ar fi fost ridicol să-i recomandăm dușuri reci sau ceva asemănător. Trebuiau adoptate măsuri mai eficiente, poate chiar mai drastice. Drept care i-am declarat pe un ton oficial:

— Perfect. N-ai decît să te ineci. Înainte însă de a dispărea din mijlo-

— Uite, iubito, ce frumos e Pă-mîntul astă seară.

• umor •
Or umor umor u
r umor umor umor
umor umor umor umor
ior umor umor umor u
umor umor umor umor
nor umor umor umor . um
r umor umor umor umor i
mor umor umor umor . umc

— Nu te teme. I-am izolat de noi cu gratii!

cul nostru ești obligat să predai întreprinderii salopeta și uneltele.

— Bine, a răspuns el într-o stare de totală deprimare și a început, automat, să-și descheie salopeta.

— Stai, nu așa, l-am întrerupt eu. Du-te la magazie și predă totul cu acte în regulă.

Mecanicul a pornit deci spre magazie. Dar magazionera i-a spus să vină a doua zi, pentru că nu terminase inventarul.

Așadar, a doua zi mecanicul s-a prezentat din nou la magazie.

— Adă-mi o adeverință cum că gaura asta de pe genunchiul drept a fost făcută în exercițiul funcțiunii și nu după un chef, i-a spus magazionera. Că dacă nu, plătești salopeta.

Eu, în calitate de șef de brigadă, l-am eliberat un act prin care arătam că particularitățile muncii sale erau de așa natură, încît puteau produce o gaură doar pe genunchiul stîng al pantalonului și nicidecum pe cel drept.

A urmat o reacție în lanț. Magazionera l-a trimis pe mecanic la contabilitate pentru a i se întocmi formele prin care urma să i se rețină din salariu costul salopetei. Contabilul l-a trimis, cu salopeta cu tot, la merceolog, care trebuia să stabilească gradul de uzură al salopetei, al cărui echivalent urma să fie scăzut din costul ei integral. De la merceolog mecanicul s-a întors la contabilitate, de unde a fost trimis la magazie pentru a i se elibera o adeverință cum că salopeta lui nu va face să se depășească procentul admis de salopete uzate. La care magazionera a obiectat că numai asta îi mai lipsea și că, în definitiv, mecanicul n-avea decît s-o ajute la număratoarea vechiturilor.

Mecanicul și magazionera au muncit astfel 6 ore încheiate la inventarierea muntelui de salopete uzate. El scotea salopetele din rafturi și dînsa nota într-un registru numărul de ordine, dimensiunea, cantitatea petelor de ulei și gradul de uzură al veșmîntului. Sau poate că magazionera scotea salopetele și mecanicul le trecea în registru. Nimeni n-a putut afla adevărul, intrucît la un moment dat pe ușa magaziei a apărut un anuș: „Închis pentru inventar”.

În aceeași seară, în timp ce mă duceam spre casă, i-am văzut pe cei doi mergînd braț la braț. Radios, mecanicul spunea ceva magazionerei, care zîmbea fericită.

Am simțit că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Gîndiți-vă și dv.: nu oricine se poate lăuda că a salvat un om de la inec!

V. Smrijoiva